

1; 2

3; 4

5; 6

7; 8

9; 10; 11

Werk uit voorgaande ateliers van masteratelier Performatieve Ruimte en Nabijheid

¹ *Omhoog Complex en Stompzinnig Eeroudig*, 2019, Mirte V van Aalst.

² *Tijd voor/ in Exterieur Interieurs*, 2021, Lieze De Vuyt.

³ *Drukende Ruimte*, 2020, Elien Vermeert.

⁴ *Open Wereld*, 2022, Jonas De Vleschouwer

⁵ *Palmpest*, 2020, Jarmie T'Jonck.

⁶ *Fructieve Realiteit*, 2016, Lien V van Der Jeught.

⁷⁻⁸ *In The Mood For Ambience*, 2021, Orry Marinx.

⁹⁻¹⁰⁻¹¹ *Unfamiliair*, 2021, Inez Leduc

—Atelier Performatieve Ruimte & Nabijheid—

masterstudio en masterproef interieurarchitectuur / 2021-22 / Jan Dekeyser, Roel De Ridder, Jo Liekens

—hoe ons masteratelier a l g e m e e n werkt—

*performatief:

We vertrekken vanuit een uitgesproken *ontwerpmatige onderzoeksmethodiek*: centraal staan *performatieve* aspecten van de interieurarchitectuur en bij uitbreiding van de interieurarchitect: wat een ontwerp concreet *doet* in de alledaagse realiteit en hoe de interieurarchitect zich in dat proces van *doen* inschakelt, als een *agent of change*.

Het ontwerpmatige karakter van het atelier overstijgt wat doorgaans als ontwerpen gedacht wordt, waarin vaak een zekere afstandelijkheid lijkt ingebouwd te zitten. Wij willen daarentegen een 'werkelijk' 'atelier' zijn, waar *progressief werken op schaal 1-op-1* de werkwijze is. De grote schaal dwingt naast het creëren van een werkelijke en voelbare ervaring ook om in confrontatie te gaan met aspecten zoals materialiteit en een 'publiek'. De 1-op-1 schaal zorgt er ook voor dat wat ontworpen wordt zich reëel meet met de (publieke) ruimtelijke realiteit; er in overeind dient te blijven. Alhoewel vitaal, is de schaal 1-op-1 niet de enige schaal gebruikt.

*nabij:

We vertrekken ook rotsvast vanuit de persoonlijke leefwereld van jou, masterstudent, omdat we vast geloven dat er een groot, onverkend potentieel voor interieurarchitectuur besloten ligt in jullie eigen verwondering. We vertrekken van fascinaties en reële ervaringen *nabij*. Vanuit *nabije* verkenningen spin en regisseeer je een experimenteel-ontwerpmatig traject, *bouw* je (aan) een reële materiële ruimtelijkheid of ruimtelijke act—als een 'doen'—die een concreet verschil maakt.

*master(y):

De begrippen *performatief* en *nabij* linken we ook aan jullie, *masters* in de interieurarchitectuur. Voor ons betekenen masterstudio en masterproef een kans voor jullie om zelf, ondersteund door ons, de opdracht uit te zetten en te ontwikkelen, aan het eind van een opleiding en aan het begin van jullie professionele leven en toekomstige praktijk. Je zit dus zelf in de cockpit van je master.

*extra muros:

Ons werken vraagt (ook) om een collectieve concrete plaats waar een samen-werken en -denken kan ontkiemen en ontwikkelen.

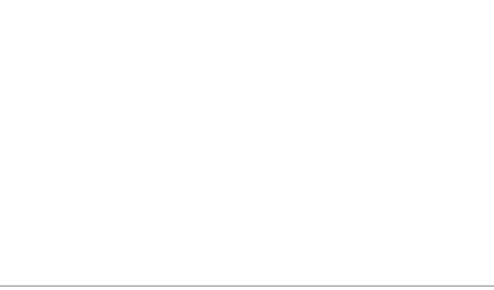
*kapstokthema:

Elk jaar wordt er vertrokken vanuit een kapstokthema, een thema dat dient om eerste ontwerpmatige experimenten te genereren; een thema als denk- en brandstof, een thema dat je doorheen je traject continu herformuleert en verdiept via ontwerpend onderzoek 'in', 'door' en 'voor' interieurarchitectuur. Elke student grijpt de kans om zelf op zoek te gaan naar een manier om denkend en experimenterend vanuit dit thema een breder publiek te mobiliseren rondom de eigen ontwerp- en onderzoeksactiviteit, een voorwaarde om te spreken over een concreet verschil. Het kapstokthema van dit jaar:

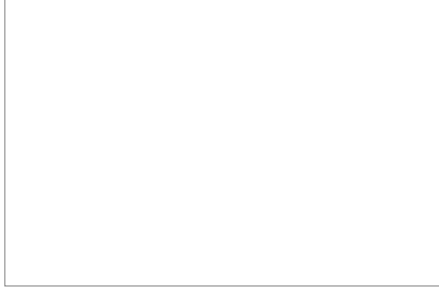
ZERO.nulpuntinterieur

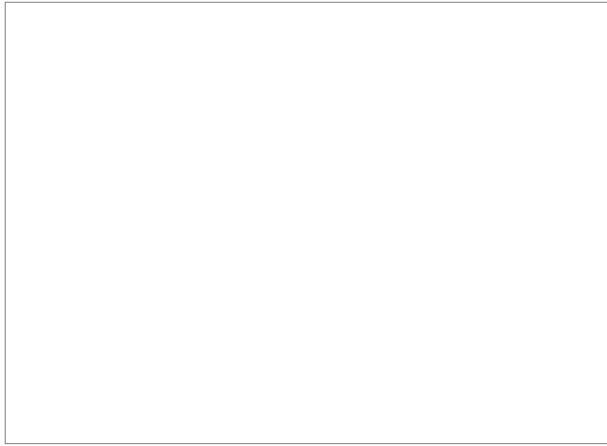
1; 2

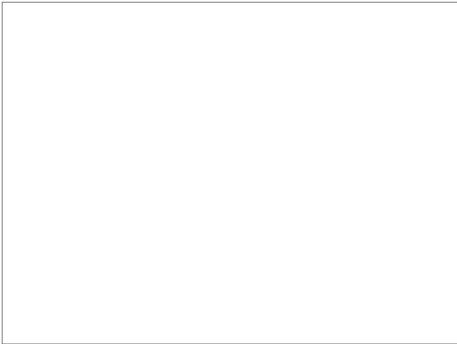
3; 4

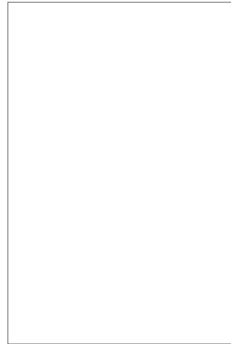
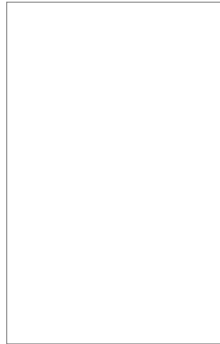
5; 6

7; 8

9; 10; 11

*1 De eens gladde plastic huid omheen het leven en werk en in de ballon is tijdelijk, tot een felle regenbui die situatie zal veranderen, overgenomen door een ander leven. Algen vertroebelen als levende materie sterk en goenachtig het zicht op een buiten, en borennaam hebben vogels—ik beeld me een reiger in—de naar elk aar toelopende stalen kabels die de plastic huid van de ballon tegen de hemel houden organisch met elk aar verbonden. Wat voor een ander vuil zou heten, hebben de twee dochtertjes omgebruikt tot een opportuniteit. Ze hebben beslist vandaag ramen te wassen in de met algen bedekte koepelhuid. De twee uitgewassen ramen, nu een blik naar buiten openend, hebben de boogje van de uitgestrekte cirkel draaiende armen van de meisjes, het ene meisje blijft baar met vuil groter dan het andere. E en straffe daad van architectuur maken en

—Atelier Performatieve Ruimte & Nabijheid—

masterstudio en masterproef interieurarchitectuur / 2021-22 / Jan Dekeyser, Roel De Ridder, Jo Liekens

—ZERO.nulpunt interieur—

Wonen / (in)(co-)habitation: het meest fundamentele thema van de interieurarchitectuur. Dit najaar loopt er in C.I.II.III.IVA *museum, archiefcentrum, bibliotheek en ontmoetingsplek rond [interieur-][landschaps-]architectuur[-geschiedenis]* een tentoonstelling rond het tot de *verbeelding* sprekende *ballon-woon-experiment* dat A.J. Lode Janssens *architect, voormalig directeur Sint-Lucas Architectuur* tussen 1973 en 1982 samen met zijn gezin opzette. Alhoewel er vele beelden bestaan, fantastische beelden die jullie ook zullen ontdekken, is er tot op vandaag over deze *bel en sfeer van—interieure—architectuur* amper gepubliceerd. Dit is niet zonder reden. Meer nog dan om de—interieure—architectuur zelf en de foto's, tekeningen en maquettes die deze vastlegden in de tijd, ging het project fundamenteel over een *actief en in de tijd kiemend, groeiend en veranderend woon-experiment*. In eerste instantie introduceren we de ballon hier dan ook bewust enkel aan de hand van 11 lege kaders, hoewel 11 foto's de introductie voor jullie makkelijker en verleidelijker zouden maken. Die lege kaders voorzien we van 11 losstaande voetnoten, die zich als hersenspinsels vormden tijdens ons denken en spreken over en ook ons her-inneren van dit *woon-experiment*.

Rond het idee van *woon-experiment*; rond het *her-denken van interieur(architectuur) via performatieve acts en ruimtes van een 1-op-1-schalig 'maken'*; rond het zoeken naar en het werken vanaf een *nuplunt 'in', 'door' en 'voor' interieurarchitectuur* draait deze master. Hierbij is een concrete site waar je individuele en collectieve experimenteren plaats kan vinden belangrijk. Ons atelier speelt zich dan ook af buiten de muren van de schoolse omgeving, op een concrete plek die ook je atelier zal zijn als een groeiplek (op zichzelf is het atelier dus eigenlijk ook een *woon-experiment*).

In de loop van de opdracht maak je zoals gezegd gaandeweg kennis met Janssens' *ballon-woon-experiment*, dit najaar in het C.I.II.III.IVA gecureerd door Peter Swinnen *architect, docent, onderzoeker en derde bouwmeester*. We zullen ook, bij momenten, het residu van werk van ons atelier in een nis van C.I.II.III.IVA laten verschijnen, als neerslag en communicatie van jullie experimenterende activiteit. Maar voor nu, en zonder meer woorden te schuiven over je verbeelding, openen we deze masteropdracht en dit avontuur met de aanzet van een reeks van 11 verbeeldende voetnoten, en hun reeksen kernwoorden:

² E en warm gouden avonddicht straalt doorheen het transparante alics. Er is geen beter woord voor het beetje vizee plastic. De polaroids van Tarl osky zijn niet vervf, er gaat eng romantische veemoed met gepaard. E en lage zon die strijkt over een interieur, bij Tarl osky over een tafel vol herinneringen, hier over een grasterde vloer, tussen de poten van een maanlander. In die capsule wordt gelsapen en gebaad, toch tereut afgezonderd van de ogen van onstaanders. Nog een referentie: Capsule-tower. Het had ook een Caspar David Friedrich kunnen zijn, maar hier is men vel niet eenzaam met de ondergaande zon. Onder het stalen grauwte bevindt zich een niemandsland, een landschap dat continua transformeert, een voortdurende metamorfose van mensen en dingen ondergaat. Een laag opk-leptijle, houten stoelen met rieten zitvlak, een speelgoed k-indeok oets, gestapelde zak k en cement, een wusrek, een bengelende handtas, witte stenen in claustra-verband waarop een naakte pop in huide lenig baroplastiek, planten, zoel veelderig in het groen als kalend, ... Ietvut verder, ik denk; een moeder, licht gebogen overheen een tafel, gedrenkt in tegenlicht, naast haar en deel van haar silhouet, het k ind. E en uit-zwaart getekte bond k jkt toe runner hem veer aandacht zal toebesteed worden. Wat k an hier de deus, de ink om zijn ? E en fragmentaire compositie van alledaagsheid en archetypische vormen; vloer, deur, slaapk ast, geveef of sterrenbemel, raam op de wereld, tent, ... Buitens; de magre skeletten van bonnen en een apocalypische zon die als een Röntgenfoto het tafereel ontleed in tientallen herinneringen, poëzie van een non-conformistisch bestaan. De nu reeds lange schaduwen aan veeties, poten en benen guan veldra oplossens in zichzelf, in donk erte. Met de arond, zullen ook de k oude en het nachtelijk geluid svl binnen dringen. Dat intieme moment veerd ons geheim gehouden # geengerd # engagement # nonconformisme # experiment # hippie_culture # kindergartengifs # archetypen # archetypische_vormen # elementaire_deeltes # fragmenten # compositie # intuïtie # sferen # bubbles # Peter_Sloterdijk # Leonardo_da_Vinci # biosphere # dome # Your_private_sky # Operating_Manual_for_Spaceship_Earth # Buckminster_Fuller # avonddland

³ Vijf marmen in blauwe overall en én k alende man in maatpak staan drie aan drie met tussen elk aar een liggende mast, wit gelakt stalen vukwerk met aan de top aangestane platen met ogen. De maatpak k en man overleg blijkbaar met een van de werklieden. E entje heeft zijn blauwe overjas afgelegd, een ander heeft zijn mouwen opgestroopt en m u u die ene die aandachtig luistert, kijkt en de andere vut op afstand toe. De foto is genomen vanuit de boogse, runop afstand. Maar de fotografie staat niet op een beaetel of ladder, vel aan een k onvormige rand, iets vut op een kruter lijkt. Daar ligt dus deurs de fijne mast over, met parallel een bouten plank. Beiden graik k eld in transparant plastic, vut verder nog een, ditmaal

wit, gebroken wit, grijswit, glanzend wit, tegen bouw en uitgraven aarde. In dat door bewegen de mannen zich. Het is duidelijk wat staat te gebeuren en het bekeke moment vertoont de nodige aandacht. Maar de houding van de mannen, al zek er van de drie die met de rug naar de fotograaf staan, verdraaid een ietwat ongeduldig, een beetje nonchalante vastberadenheid. Laat ons de k lus klaren, dit is ons terrein.

#lap_grond #terrein #perceel #krater

#constructie

#coöperatie #coöperatief #coöperatief_gebeuren

#collectief #collectief_gebeuren #collectief_gebeuren

#schaal/1 #vernaculairarchitectuur #proces #opbouw

⁵⁴ In het translucente, aan onderzijde gefronste plastiek tekent zich centraal een helder oog of. In die cirkel een stilleren, wat een fragment van de bloemenpracht uit de Purgatorio van Castellan's bewerking van Dante zou kunnen zijn.

Het gaat er echter bijlange niet zo dramatisch aan toe. Onder de met vergeld PUR-bespoten slaapcabine ligt de moeder, lezend. Bijna volledig plat, schouder in een schapevel. Het kind, parallel en tegenover elk aar, rechtop

zittend, ook lezend. Een lege hangmat vangt rechts het zonlicht op. De foto is opgehoord in souate-vorm, A-B-A, hier op de voorgrond de tafel met wit porseleinen kopjes (A), dan een laag, donk er plafond waaronder de beide bewoners, in rust maar ruandelend in verhalen (B), en daarachter dus, het sprankelende, mythische oog (A). Drie achtereenvolgende scènes, drie

juxtapositionele fases: morgen, middag en avond, en dan het oog. Uiterst rechts op het middenplan, naar de gebogen kromming van het opgeblazen bemisfeer toe: sculptuur en sokkel, rode stokerzen. Links in het achterliggende duister, de steektrap tot in het slaapcompartiment. De flexibele toe- en afvoertleidingen hangen als k atbeders tegen de poten van de maanlander aan. De symbiose met elk aar, moeder en dochter, en de zoete dingen rondom lijkt nu vredig maar de huiselijke rust en rommel, - de rommel in paradijselijke toestand van rust -, is evenals het opgeblazen cocon k vaetsbaar. Door het fascinerende oplichtende oog kijkt de natuur in haar gewetenloze pracht toe. Met haar vetmatigheden, wetten van zuwaartekracht, fysica en mechanica, Darwin, ... , met haar oraeetmatigheden, chaos en tijdelijk beden.

#symbiose #organisme #metabolisme

⁵⁵ De foto is uitgebleekt, of overbelicht. Het had ook een schilderij kunnen zijn een beetje in de stijl van Richter, of düchter bij ons. Beetje flou, wat je wel. Mogelijk's heeft dat te maken met de overvloedige sneeuw die gevallen is.

Gezellen is, want nu schijnt de zon overvloedig. De foto is nu genomen van buitenuit, want brimen luk t niet meer. De luchtblas heeft het na 8 jaren begraen. Nochtans had de familie niet stil gezeten. Onder de bubble was naarstig verder gehoord, beetje bric-à-brac, volanes met afgeschuinde vlakken in elk aar geknutseld met concavonden, balk en en plank en. De bezoekt ers k regen in wintertijden steerust een deken toebedeeld, de bewoners trokken en zich terug in die kleinere te verveurnen compartimenten. En die ronde, heldere ogen in het plastiek waren nog maar net gekuist. Het interieur is niet meer want het dies gedraagt zich nu als een landschap, tussen de bomen. Wat een daarvoor vibreerde en het licht spectraal brak, is nu treurnis. Wat een daarvoor een

*inziens van was, een luchtig bemelgeweef, een paradijs voor kinderen met
waarschijnlijk of en toe ook veel outbering een hortus conclusus, is nu tja een
intieme herinnering van diegenen die er gewoond, geleefd, behuud en betoverd
waren.*

*Het witte licht verbult een diffuse laag van mos, algen sporen, rustigke little
bladeren, vuis spalten, duinenstrom, gesmolten sneeuw ... Er blijft een poëzie,
maar die heeft de hoop op gegeven. De familie is verhuud. Stel je voor, een
Pieter Breughel de Oudere, maar dan zonder sneeuwopret.*

hortus_conclusus

cyclische_tijd # tijd_van_komen_en_gaan

**6 In zijn befaamde Sferentrilogie geeft de Duitse filosoof Peter Sloterdijk een
overzicht van de hele zijnsgechiedenis van de mens, en veel aan de hand van de
(ruimtelijke) figuur van de 'sfeer'. Hij begint bij de microsfeer, de 'hof', met als
meest duidelijk voorbeeld de baarmoeder, en bij uitbreiding de intieme relatie
tussen moeder en kind. Die relatie is volgens Sloterdijk vooral auditief: hij gaat
in op de hartslag de adembaling etc. De volgende stap is de macrosfeer of de
'globe': onze Aarde, de diverse historische voorstellingen van de wereld ...*

*Micro en macro zijn in hun verschijningsvorm sterk met elkaar verweven. De
derde groep van sferen is die van het 'schuim': aanenkittingen van kleinere en
grotere bellen. We leven niet meer allemaal onder hetzelfde bemelgeweef.*

Verschil (tussen mensen) is vandaag alomtegenwoordig en dus ook het schuim.

Peter_Sloterdijk # ontologie # sfeer # schuim

**7 Architectuur en interieurarchitectuur boeven niet statisch te zijn, niet
gebouwd voor de eeuwigheid. Stewart Brand, icoon van de tegencultuur, schreef
er een boek over: How Buildings Learn. Het is hem vooral te doen om het
potentiel van bijouwen, knutselen, bricoleren, ... niet gebinderd door een
tevel aan culturele referenties. Brand was niet eens architect.*

The_Amateur_by_Andy_Merrifield # Stewart_Brand

Whole_Earth_Catalog

**8 Erven 'oer' als de 'tent' en de 'grof' zijn volgens Rem Koolhaas de 'naald' en
de 'bol'. De schrijver van Delirious New York haalde daarvoor de mosterd bij
zijn held Leonidov, de briljante Russische constructeur. In heel wat werk en van
OMA zijn bollen en naalden te onderkennen - de ene keer al wat geslaagder
dan de andere, de ene keer uitgeverd, de andere keer niet. Misschien prik kelen
de bol en de naald de verbeelding van de ontwerper veel meer dan voor de hand
liggende oertypes zoals de tent, de grof, de tempel ... ? Misschien nodigen de bol
en de naald veel uit om een architectuur zonder architectuur te maken, met
alleen 'sfeer' en 'structuur' als ingrediënten, zonder de ballast van millennia
beschaving en cultuur?*

Delirious_New_York # Building_the_Revolution # Leonidov

the_needle_and_the_sphere

**9 het plezier van het maken*

het_plezier_van_het_maken

**10 buildings must live*

buildings must live

**11 buildings must die*

buildings must die